

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.501 van 19 augustus 2024
in de zaak A. 233.226/VII-42.060**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Soussanas Caracassis
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Bloemendal 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 maart 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 249.056 van 15 februari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.346 van 5 mei 2021.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 februari 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Soussana Caracassis, die verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder die verklaart van Ecuadoriaanse nationaliteit te zijn, dient op 9 januari 2018 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenoot van een Belg.

De verzoekende partij neemt op 16 juli 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verweerder stelt tegen de voormelde beslissing op 13 augustus 2020 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 249.056 van 15 februari 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 16 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert in een eerste middel, dat zij herneemt in haar toelichtende memorie, de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), het beginsel van de bevoegdheidstoebedeling zoals vervat in artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65, eerste lid, van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven.

In een eerste middelonderdeel acht de verzoekende partij de voormelde bepalingen en beginselen in wezen geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet omwille van de tekstuele gelijkenissen met de artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot richtlijn 2003/86/EG ‘inzake het recht op gezinshereniging’ (hierna: richtlijn 2003/86), terwijl volgens haar uit die rechtspraak blijkt dat een dergelijke Unierechtelijke uitlegging van bepalingen die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, enkel aan de orde kan zijn indien het Unierecht door het

ationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk is gemaakt op deze zogenaamde interne situatie. De verzoekende partij stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus een onjuiste lezing geeft aan de in het bestreden arrest geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In tegenstelling tot de Nederlandse verblijfsreglementering, waar inderdaad geen onderscheiden wettelijke regeling is voorzien naargelang er sprake is van gezinshereniging met statische Nederlanders dan wel tot verblijf gemachtigde Unieburgers, is een dergelijke situatie volgens de verzoekende partij binnen de Belgische rechtsorde manifest niet aan de orde. Zij wijst erop dat de tekstuele gelijkenissen tussen de artikelen 10 en volgende geenszins volstaan om te besluiten dat richtlijn 2003/86 op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing werd gemaakt op zuiver interne situaties. Volgens de verzoekende partij kan immers geen abstractie worden gemaakt van het feit dat de gezinshereniging met onderdanen van derde landen werd uitgewerkt in de artikelen 10 en verder van de vreemdelingenwet, terwijl de Belgische wetgever ervoor heeft geopteerd om de gezinshereniging met (statische) Belgen in een volledig afzonderlijk hoofdstuk van de vreemdelingenwet op te nemen en dat de inhoud van beide bepalingen ook niet op alle punten volstrekt gelijklopend is.

In een tweede middelonderdeel acht de verzoekende partij de hogervermelde bepalingen en beginselen in wezen geschonden doordat in het bestreden arrest wordt overwogen dat het de duidelijke wil van de Belgische wetgever is geweest om, voor wat de gezinshereniging betreft, een gelijke behandeling te verzekeren tussen onderdanen van derde landen enerzijds en statische Belgen anderzijds, terwijl uit de parlementaire voorbereidingen niet kan worden besloten dat het inderdaad de bedoeling van de Belgische wetgever zou zijn geweest om de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging volledig “op voet van gelijkheid” te plaatsen met onderdanen van derde landen en terwijl het Grondwettelijk Hof reeds herhaaldelijk heeft geoordeeld dat de wettelijke regeling inzake gezinshereniging met statische Belgen een doel nastreeft dat verschillend is van de doelstellingen die aan de basis liggen van Unierechtelijke regels inzake

gezinshereniging en het als dusdanig een zuiver interne situatie betreft. De verzoekende partij wijst vooreerst op het feit dat de voorwaarde van de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, anders dan in het bestreden arrest wordt gesteld, reeds werd ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’. Zij verduidelijkt dat deze voorwaarde initieel enkel werd opgelegd aan Belgische onderdanen die hun bloedverwanten in opgaande lijn naar België wensten te laten komen, waarbij de *ratio legis* erin bestond te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terechtkomen en ten laste vallen van de openbare overheden. Bovendien werd de reeds bestaande bestaansmiddelenvoorwaarde met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: wet van 8 juli 2011) verder uitgebreid naar andere gevallen van gezinshereniging met statische Belgen, nogmaals om te vermijden dat de betreffende gezinsleden ten laste van de Belgische overheden zouden vallen. De verzoekende partij merkt op dat met de wet van 8 juli 2011 een afzonderlijke nationale wetgeving werd uitgewerkt, specifiek en uitsluitend met betrekking tot de gezinshereniging met statische Belgen, waarbij artikel 7 van richtlijn 2003/86 allerminst op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk werd verklaard op deze zuiver interne situatie. Het is volgens de verzoekende partij dan ook onjuist om te besluiten dat de Belgische wetgever met de wet van 8 juli 2011 de bepalingen van richtlijn 2003/86 op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op de gezinshereniging met statische Belgen, dit om de enkele reden dat er “tekstuele gelijkenissen” bestaan tussen de artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet en artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volgens haar in het bestreden arrest tevens volkomen ten onrechte de loutere verklaringen van bepaalde leden van de kamer van volksvertegenwoordigers vereenzelvigd met de definitieve bedoeling van de Belgische wetgever. De verzoekende partij benadrukt verder nog dat ook

het Grondwettelijk Hof reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat de Belgische wetgever middels artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet een zuiver interne situatie heeft willen regelen met als doel “de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan” en uitdrukkelijk heeft bevestigd dat enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde *ex* artikel 40, § 2, van de vreemdelingenwet.

Beoordeling

5. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om aparte regelingen uit te werken voor de gezinshereniging met onderdanen van derde landen enerzijds (artikelen 10 en verder van de vreemdelingenwet), en voor de gezinshereniging met (statische) Belgen anderzijds (artikel 40ter en verder van de vreemdelingenwet).

Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat de Belgische echtgenoot geen gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie en aldus een statische Belg is. In deze situatie komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht tot de conclusie dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet geldt.

6. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de

financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”.

7. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist dat “de Belg” beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verzoekende partij stelt terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belg” en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen uitsluitend rekening mag worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

8. Deze lezing wordt bevestigd door het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019:

“Artikel 40ter [van de vreemdelingenwet], zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.”

9. Het bestreden arrest schendt artikel 40ter van de vreemdelingenwet door te oordelen dat “de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is” en artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet “het bestuur niet toe[laat] om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon”.

10. Aan de voorgaande interpretatie wordt geen afbreuk gedaan door het recht van de Europese Unie of de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Unierecht en de rechtspraak van dat Hof zijn niet van toepassing op zuiver interne situaties.

Het loutere feit dat de Belgische wetgever zich voor wat betreft de gezinshereniging met zogenaamde statische Belgen heeft laten inspireren door de bewoordingen van de artikelen 10 en verder van de vreemdelingenwet, waardoor er inderdaad tekstuele gelijkenissen zijn tussen de voormelde bepalingen en artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet, volstaat geenszins om te besluiten dat artikel 7 van de richtlijn 2003/86 “rechtstreeks en onvoorwaardelijk van toepassing is verklaard” op zuiver interne situaties.

Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst, noopt evenmin tot een andere conclusie. Het is juist dat het Hof van Justitie oordeelt dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan zodat de inkomsten die afkomstig zijn van derden of een familielid van de aanvrager aldus niet uitgesloten zijn “mits zij vast, regelmatig en voldoende zijn”. Dit arrest heeft echter betrekking op de situatie van langdurig ingezetenen en niet, zoals te dezen, op de situatie van een derdelander die gezinshereniging aanvraagt met een statische Belg.

11. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 249.056 van 15 februari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien augustus tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams